

Особливості управління конкурентоспроможністю підприємства в сучасних умовах господарювання

Зоїдзе Д. Р., к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту і адміністрування Національного фармацевтичного університету
Озаровська А. В., канд. наук з держ. упр., викладач кафедри менеджменту і адміністрування Національного фармацевтичного університету
Божко Н. О., здобувач вищої освіти 2 курсу за освітньо-професійною програмою «Адміністративний менеджмент» Національного фармацевтичного університету
270214@ukr.net

Проблема управління конкурентоспроможністю сучасного підприємства є актуальною як з наукової, так і з практичної точки зору. На сьогоднішній день в умовах посилення конкурентної боротьби для кожного суб'єкта господарювання на перший план виходить завдання збереження і підвищення власної конкурентоспроможності, успішне вирішення якої є невід'ємним і необхідним атрибутом сучасної успішної компанії.

Управління конкурентоспроможністю підприємства – це цілеспрямований процес, заснований на принципах комплексності та системності, спрямований на забезпечення постійного оновлення та розвитку конкурентних переваг підприємства, враховує вплив зовнішніх умов і необхідності оптимізації прибутку. Інакше кажучи, під управлінням конкурентоспроможністю мається на увазі управління конкурентними перевагами підприємства [1-2]. А конкурентна перевага – це система якостей, яка дає підприємству перевагу над конкурентами в економічній, технічній та організаційній сферах діяльності.

В сучасних умовах господарювання концепція управління конкурентоспроможністю знаходиться на етапі свого становлення, що передбачає трансформацію форм і методів менеджменту в напрямку ефективної реалізації конкурентних переваг, конкурентного потенціалу, конкурентних стратегій, які в свою чергу впливають на конкурентоспроможність підприємства, визначаючи на ринку його конкурентний статус.

Процес управління конкурентоспроможністю є комплексним завданням, яка реалізується на підприємстві за допомогою певних управлінських дій. Їх ефективне використання можливо тільки за умови використання системного підходу в поєднанні з об'єктивними і суб'єктивними поглядами на даний об'єкт, який дозволяє зрозуміти необхідність і сутність управління конкурентоспроможністю. Явище конкурентоспроможності розглядається як систематизована сукупність групи складових, які потребують оцінки. Суб'єктивний і об'єктивний підходи, відповідно, передбачають окремий розгляд конкурентоспроможності як певного стану внутрішнього середовища, яке дозволяє будувати ефективні взаємини з зовнішніми контрагентами, і, таким чином, конкурентоспроможність виступає як результат реалізації такого роду відносин. З точки зору суб'єктивного підходу конкурентоспроможність є результатом більш ефективного функціонування внутрішнього середовища підприємства, яке є результатом оптимального управління. Дослідження управління конкурентоспроможності підприємства в межах зазначених

підходів має відповідати таким принципам, як:

- обґрунтованість;
- системність;
- об'єктивність – орієнтація на конкретні ринки і потреби клієнтів;
- адаптивність – здатність системи управління конкурентоспроможністю підлаштовуватися до змін у зовнішньому середовищі і у внутрішній структурі підприємства;
- інформативність – наявність достовірної та об'єктивної інформації в повному обсязі;
- інноваційність – «відкритість» нововведенням.

З метою ефективного управління конкурентоспроможністю підприємства в сучасних умовах господарювання керівництву підприємства перш за все необхідно визначити наступне [3]:

- відповідні для підприємства індивідуальні напрямки забезпечення конкурентоспроможності;
- цілі для трьох рівнів управління конкурентоспроможністю – стратегічного, тактичного і оперативного;
- точний перелік відповідальних підрозділів, що відповідають за кожен рівень конкурентного розвитку підприємства;
- параметри системи управління конкурентоспроможністю.

При розробці системи управління конкурентоспроможністю підприємства враховується його конкретна діяльність з метою забезпечення проведення заданої політики та досягнення поставлених цілей. При цьому масштаби системи конкурентоспроможності повинні відповідати цілям і задачам конкурентоспроможності.

Таким чином, система управління конкурентоспроможністю підприємства являє собою спосіб створення результативної взаємодії керуючих і виконавчих структур, що беруть участь у створенні і розвитку підприємницького середовища як всередині країни, так і за її межами.

Використана література:

1. Кузубов, А. А. Анализ системы управления конкурентоспособностью предприятий / А. А. Кузубов // *Фундаментальные исследования*. – 2015. – № 12 (5). – С. 1028-1031. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.fundamental-research.ru/ru/article/view?id=39672> (дата обращения: 05.10.2019).
2. Шишкова, Г. А. Особенности управления конкурентоспособностью в современных условиях / Г. А. Шишкова, Е. А. Шишкова // *Вестник РГГУ. Серия «Экономика. Управление. Право»*. – 2015. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://cyberleninka.ru/article/n/osobennosti-upravleniya-konkurento-sposobnostyu-organizatsii-v-sovremennyh-usloviyah> (дата обращения: 05.10.2019).
3. Хисаева, А. Управление конкурентоспособностью предпринимательских структур в современных условиях / А. Хисаева, А. Петрова. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.bagsurb.ru/about/journal/o-zhurnale/8_Khisaeva_Petrova.pdf (дата обращения: 05.10.2019).